

Finansklagenemnda Skade

(Gebyr for uforsikret kjøretøy)

Avgjørelse FinKN-2019-082

4.2.2019

Trafikksforsikringsforeningen (Gebyr)

Gebyr for uforsikret motorvogn

Grunnlag for gebyr – eierskifte etter arveoppgjør – forskriftsendring – avtale med forsikringsselskapet - rettsvillfarelse.

Klager ble ilagt et gebyr for perioden 14.4.18 til og med 16.4.18. Gebyret ble ilagt i forbindelse med et eierskifte. Eierskifte fant sted som en del av arveskifte etter klagers avdøde far. Klager anfører at kjøretøyet aldri har vært uten forsikring. Klager inngikk en avtale med forsikringsselskapet om at selskapet ikke skulle gjøre begrensninger knyttet til avdødes forsikring, før alle dokumentene var overlevert til Statens vegvesen. Nemnda kom til at gebyret var korrekt ilagt, og at den gjeldende forskriften på tidspunktet gebyr var ilagt for måtte legges til grunn. Videre kom nemnda til at klager selv måtte bære ansvaret for å overholde avtalen han inngikk med forsikringsselskapet.

Saksfremstilling

Saken gjelder illeggelse av gebyr for uforsikret motorvogn etter bilansvarslova § 17 a.

Klager ble den 24.4.18 ilagt et gebyr for uforsikret kjøretøy. Gebyret ble ilagt for perioden fra og med 14.4.18 til og med 16.4.18.

Salgsmelding ble levert til Statens vegvesen den 23.4.18. Oppgitt salgsdato i salgsmeldingen var 8.4.18.

Klager har opplyst at eierskiftet fant sted som en del av arveskiftet etter klagers avdøde far. Klager har redegjort for at kjøretøyet var forsikret i gebyrperioden, da det ble inngått en avtale med forsikringsselskapet om at forsikringen skulle gjelde frem til eierskifte var registrert.

Forrige eiers forsikring gikk til opphør den 12.4.18, og klager forsikret kjøretøyet på nytt den 17.4.18.

Klager har anført at gebyret må ettergis da kjøretøyet hele tiden har vært forsikret.

Forsikringsselskapet har bekreftet at kjøretøyet har vært forsikret i perioden. Klager viser til at salgsmeldingen ble undertegnet av representant av arvingene, og at begrensninger knyttet til forsikringen ikke skulle gjøres gjeldende før det var blitt levert salgsmelding, skifteattester og fullmakter til Statens Vegvesen.

I krav om nemndsbehandling har klager anført at avgjørelsen ikke stemmer overens med det som er formålet med gebyrforskriften. Klager har videre anført at gebyr bør betales fra og med vedtak om eierskifte, slik også regelen er etter 1.9.18. Vedtaksdato vil i dette tilfellet defineres til den dato salgsmeldingen leveres Statens vegvesen i henhold til den avtale som er inngått blant arvingene. Dokumentene kan ikke sendes elektronisk ved arveovertakelse. Klager mener det er urimelig å kreve gebyr for at kjøretøyet har vært uforsikret, all den tid klager har gjort det som er mulig for å avslutte gammel forsikring og starte ny forsikring.

Trafikkforsikringsforeningen har anført at klager ble eier av kjøretøyet 8.4.18. Det er denne dato som er gjeldende for når forsikringsbehovet oppsto. Selv om forsikringsselskapet anfører at kjøretøyet var forsikret i gebyrperioden, fremgår det av TFFAuto at tidligere eiers forsikring opphørte som følge av eierskiftet. Dette er også noe forsikringsselskapet er innforstått med at vil skje, da selskapet har tiltrådt bransjenormen om at tidligere eiers forsikring opphører ved eierskifte.

Sekretariatets konklusjon: Sekretariatet konkluderte med at klager ble eier av kjøretøyet og forsikringspliktig ved den oppgitte salgsdatoen i salgsmeldingen. Sekretariatet konkluderte videre med at klager måtte tegne ny forsikring fra datoen han ble ny eier, selv om ny eier var dekket av tidligere eiers forsikring. Videre konkluderte sekretariatet med at klager hadde mulighet til å påvirke salgsdatoen da han godkjente salgsmeldingen, og at han også hadde mulighet til å tegne ny forsikring før den 17.4.18. Avslutningsvis konkluderte sekretariatet med at klager må forholde seg til gjeldende regelverk, selv om eierskifte skjer som følge av et arveoppgjør.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Nemnda viser til sekretariatets grundige gjennomgang av klagers anførsler og tiltrer den begrunnelse som sekretariatet har gitt og som er dekkende for nemndas eget syn på disse spørsmålene.

Hovedspørsmålet i saken synes å være om det er grunnlag for å dispensere fra det ilagte gebyr fordi klager gjennom en avtale med sitt forsikringsselskap hadde sørget for at forsikringen skulle fortsette å løpe uavbrutt til han selv fikk levert de nødvendige dokumentene til et av vegvesenets regionskontorer.

Klager har i sin begjæring om nemndbehandling understreket at han selv mente å ivareta formålet med gebyrordningen ved å inngå en slik avtale; han ønsket å oppfylle kravet om kontinuerlig forsikring av kjøretøyet. Han har også påpekt at § 4 i gebyrforskriften er endret med virkning fra 1.9.18, og at dette bør få betydning også for ham.

Nemnda har i tidligere avgjørelser konsekvent lagt til grunn at det er gebyrforskriften § 4 slik den lød på det tidspunkt gebyr er ilagt for, som må legges til grunn, og det må gjelde også i denne saken.

Bilansvarslova § 17 a og gebyrforskriften § 9 gir hjemmel for å dispensere fra ilagt gebyr. Gebyret kan ettergis helt eller delvis dersom bruddet på forsikringsplikten anses som unnskyldelig som følge av forhold utenfor den ansvarliges kontroll. Den som har forsikringsansvaret, har ansvar for alle forhold innenfor sin "kontrollsfære". Ansvarer er objektivt; det inntreffer uavhengig av om forsikringstakeren kan bebreides for noe. Alle forhold som den ansvarlige kan påvirke, faller inn under ansvaret. Dispensasjonsadgangen skal praktiseres strengt, og det er klager som har bevisbyrden å påvise forhold som ligger utenfor hans kontroll.

Klagers forsikringsselskap har i en uttalelse opplyst at klagers far hadde tegnet forsikring "hos oss frem til eierskiftet som ble gjennomført i forbindelse med klagers dødsfall. Den var aldri uten forsikring, på noe tidspunkt og det er også betalt trafikkforsikringsavgift alle dager." Fremlagt utskrift fra TFFAuto som er knyttet opp mot Motorvognregisteret, viser at dette ikke medfører riktighet. Registeret viser nemlig at hans forsikringsselskap sa opp forsikringen, som var tegnet av hans far, med virkning fra og med 13.4.18 og stilte ny garanti for klager med virkning fra og med 17.4.18. Kjøretøyet var dermed uforsikret i tidsrommet 14.4.–16.4.18, og gebyret er således korrekt ilagt.

Utskriften viser også at salgsmeldingen var datert 8.4.18. Det er ikke bestridt at hans bror, som fullmektig for de selvskiftende arvingene, undertegnet meldingen denne dagen. I en e-post 30.4.18 til Trafikkforsikringsforeningen opplyste klager at hans forsikringsselskap "ble gjort oppmerksom på at jeg skulle levere dokumentene den 16/4 og kjøretøyet var forsikret uten opphold". Utskriften viser at heller ikke denne delen av avtalen, og som klager selv hadde ansvaret for, ble oppfylt slik klager påstår, idet salgspapirene først ble innlevert til vegkontoret 23.4.18.

Nemnda er av den oppfatning at man selv må ha ansvaret for de avtaler man inngår; de inngår som en del av kontrollansvaret. Dette innebærer at man også må ha ansvaret for mulige uklarheter, og at man selvsagt selv må sørge for å oppfylle sin egen del av avtalen.

Det er etter dette ikke grunnlag for å dispensere fra det ilagte gebyret, og klager plikter følgelig å betale det.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Trafikkforsikringsforeningen gis medhold.

Ved behandlingen deltok Rune Jensen (leder), Trine Vøien (selskapsrepresentant) og Paal Bjønness (forbrukerrepresentant).